

Els inicis: handbol a Bordils i futbol a Celrà

?El seu germà Pau, que juga al Flaçà, recorda quan jugaven a pilota al poble ?Destaca d'en Pere l'aptitud física i la capacitat de fer recuperacions

Futbol. Pere Pons ha defensat la samarreta del Girona en totes les categories des que hi va arribar en edat aleví procedent del Celrà. Ara ja és un emblema, però les primeres passes en el món de l'esport les va fer a Bordils, jugant a handbol. El seu germà Pau explica com era el migcampista del Girona de petit, i també, ara de gran.

Pau Pons té 20 anys, estudia Magisteri a la Universitat de Girona [<http://www.diaridegirona.cat/tags/universitat-de-girona.html>] i ha jugat aquestes dues últimes tempordes al Flaçà, a Quarta Catalana. Entrena també l'aleví A del Celrà i, segons expliquen els qui el coneixen, és «un molt bon noi». Qüestió de família. El germà petit de Pere Pons també ha agafat l'estima per la pilota i l'esport, tot i que com ell mateix admet amb un cert to irònic, «les bones condicions futbolístiques les té ell, que és una bèstia damunt la gespa. Es va quedar tota la part bona».

Diumenge passat Pau Pons, els pares, els avis, oncles, d'altres familiars i amics, s'amuntegaven a la grada de Montilivi per viure la nit de l'històric ascens a Primera. Va ser inoblidable. «Jo mateix vaig saltar al camp per abraçar-lo però amb la invasió ens va ser molt difícil trobar-lo», recorda. Aquell moment va ser el millor dia de la carrera del seu germà, consolidat a Segona com el pal de paller del Girona i amb un futur brillant a Primera a partir d'ara. «Sí, segurament jo jugo a futbol perquè ell també hi jugava, tot i que va començar fent handbol», destaca. Del Bordils va acabar passant al Celrà, on va fer els primers tocs de pilota. En edat aleví va fitxar pel Girona, d'on no s'ha mogut excepte per anar cedit la segona volta de la temporada 2013/14 a l'Olot, a Segona B.

Què destaca Pau Pons d'en Pere? Moltíssims detalls: «La seva velocitat, la condició física, la resistència, el seu bon posicionament... sempre sap ser al lloc adequat. I després, a banda, és una màquina de recuperar pilotes». Pau juga habitualment de lateral, tot i que en comptades ocasions ha actuat també de pivot. Juga a Flaçà, on sol veure's Pere Pons si els compromisos del Girona li ho permeten: «és amic de l'entrenador i de diversos jugadors, i quan pot ens ve a veure».

Perquè en Pere Pons és el Pere Pons de sempre. No l'ha canviat ni l'ascens a Primera. El seu germà Pau subratlla que a casa han viscut els últims esdeveniments amb cert grau d'excitació per la transcendència del moment històric. Confessa que «no ens ho acabem de creure, encara», i en canvi, el migcampista del Girona «s'ho ha pres amb tota la tranquil·litat i naturalitat del món». Ara és el moment de recordar com quan eren nens jugàven al poble, a Sant Martí Vell. «En Pere sempre té cura de les seves arrels i dels seus, es fa estimar», destaca. I ara arribarà el moment de la veritat. En un parell de mesos, el Girona competirà contra els millors. I

Pau Pons espera veure com s'ho fa Messi [/esports/futbol/primera-divisio/barcelona/lionel-messi.html] a l'hora de desempallegar-se del seu germà. «Té totes les condicions per fer-ho bé perquè ja està ben consolidat a Segona».

Pere Pons pot recordar la carrera d'Isidre Sala, fitxat pel Girona de Benjamí Colomer la temporada 1963-64 del Figueres, olímpic a Mèxic el 1968, que va completar tota la seva carrera de blanc-i-vermell (en total, 13 temporades al primer equip). Sala es va retirar l'agost de 1976. El futbolista de Vilamallà va rebre un homenatge a Montilivi en un amistós entre el Girona i l'Espanyol.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2017/06/11/inicis-handbol-bordils-futbol-celra/851078.html?utm_source=rss